

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

aut nullus esset, qui de magna re, se non gauderet
illo muneratum: nemo fuit clarorum in gente virorum,
quem non praeclaro munere, aut officio, pro cuiusque
virtute donaret. Erat vir omni in loco & opere prae-
puis: etiam in relaxationibus animorum eam seruauit
integritatem, vt laxatum, non solutum eum, qui at-
tenderet, videret: In conuiujs satiis iucundus, nihil
tamen regalis discipline minuebat. Tantum auth-
oritatis in eo pondus fuit, vt etiam ludenti non crederet
ad aliquam se lasciuiam dissoluendos.

CAP V T XII.

Inter multas autem huius Henrici laudes ea pre-
pua est, quod in Saxonia prouincia sua, primus vi-
rum rebus ordinem dedit: Vrbes immunitas iussit mo-
ris & fossatis cingi, propter incursionem Vngarorum:
& si postea barbari claustris Scythiae erumperent: quo-
longè post fecere Turci, fecere Tartari: Sed Vngarii
diu pro muro erant reliqua Christianitati ab illorum
incursionibus. Deinde quod vrbes legibus & moribus
formauit: Iuuentutem ad arma iussit exerceri: vnde
etiam vbi opus euenerit, in expeditionem secum duxit,
quos etiam militaribus suis coequauit. Agros distinxit,
constituens quantos quique pedites in armamitterent
ad generalem terræ expeditionem. Ab initio ipse vrbo
aliquot fundauit, Quedelinborg & Goslarium: qua-
uis eam vrbem nonnulli inscribant Henrico III. sed illa
consummavit, quod iste inchoauit. Misnam quoq; v-
bem ad Albis ripam Henricus communiuit: constituit
in ea primus episcopum, vt esset incursioni Vngarorum
vel primum repagulum. Vrbem Merborg hic rex re-
terem renouauit, & in sublimi extulit. Paruit autem
tum Misna, & magna Turingia pars Saxonibus: que

abilla
à duca
Herman
xonie,
comme
raneat
esse pe
pore He
dauit d
lit in V
cum, V
diu per
quod d
archiep
vrbem
gens d
suam M
Seruat
deearat
etia in
loco qu
vnden
leue. F
dininis
uocauit
stirpis
pus, int
quod d
dit No
si vagat
H

ab illa die diuulg& sunt, cūm Henricus Leo dimoueretur
à ducatu: aut cūm I. Otto Saxoniam permitteret
Hermannus Biling gubernandam. Superiores verò Sa-
xonie, Turingiae, & Misnæ partes, tum alijs creditur
commendasse: cūm interim Henricus Leo vix mediter-
ranea terræ Brunsuccensis sibi suisq; retinuit, quòd ea
esset peculiaris illi ex matre hæreditas. Quo etiā tem-
pore Henricus rex collegium canonicorum, quod fun-
dauit & wedekindus abbas eius in Angria, ipse transtu-
lit in Vallersteue, cōstituens ibi episcopum nomine Mar-
cum, virum incomparabilis sanctitatis. Sed neque ibi
diu permanxit: Nam Otto Henrici filius, rerum potitus,
quod dicemus suo tempore, transtulit in Magdeburgū,
archiepiscopatum indè erigens. Quedelinborg autem
vrbem singulari cura respexit, monasterium ibi eri-
gens dominarum, in quo primam fecit abbatissam filiā
suam Mathildim: Ecclesiam autem in honorem sancti
Seruati iussit cōsecrari. Henrico autē moriente, quod
deerrat & vrbī & monasterio, impleuit relicta eius: que
etiā in Northusen extruxit monasterium: & deinde in
loco qui dicitur Polede. Tertiū verò erexit in Angria,
vnde maritus eius Hēricus trāstulit collegiū in Valler-
steue. Religiosa verò domina nō passa quid deesse rebus
diuinis, sanctū pridē locū, nouo ibi instituto collegio, re-
uocauit in pristinū honore: Et nè quid deesset religioni
stirpis sacrae, filius eius Bruno, Colonensis archiepisco-
pus, intra vrbis suæ mœnia fundauit cœnobium solenne,
quod dicitur S. Pataleonis: Nec mediocrē operā impen-
dit Normannis baptizādis, qui per prouincia eius spar-
si vagabantur.

C A P V T XIII.

Henricus autē, cōpositis circunquaquè rebus, per-
domitisque rebellibus, postremò Romam statuit
pro